

TOVERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnäisten äänenkannattaja

Organ of the Finnish Working Women in America

No. 44

TIISTAINA, LOKAK. 28 P.—TUESDAY, OCTOBER 28.

1918—Kahdeksas vuosikerta.

Yksityiset edut ja yhteiskunnan edut

Kirjoittanut K. K.

Yksityisen edut ja yhteiskunnan edut joutuvat vissillä yhteiskuntakehityksellä hyökäämään toisiaan vastaan. Näin vaalien edellä lienee paikallaan palauttaa niitä ilmiöitä mielin.

Yksityisedut perustuvat siihen että yhteiskunta joutuu uhrautumaan yksityisten etujen hyväksi. Yksityinen etuilla käytää yhteiskunnan ponnisteluja vaivannäköjä ja kärsimyksellisiä voimien tuhlausta hyväksien kuitenkin antamatta omasta puolestaan yhteiskunnalle palvelusta.

Tämä on se perussy, minkä tähden sosialistipuolue vaatii yksityisen omistusoikeuden poistamista. Sen mukana yksityisen etuillun mahdollisuudet poistuvat.

Viimeisten vuosikymmenien kansantaloudellinen ja poliittinen kirjallisuutemme kykenee selvittämään meille nämä kysymykset. Niistä selvityksistä käy ilmi myöskin se, miten yksityiset etuillijat väittävät heillä olevan aivan "historiallisen" oikeuden etuillulleen kun aikovat sitä oikeuttaa puolustaa.

Nämä etuillijat esiintyvät tässä asiassa sillä väitteellä, että yksityinen omistusoikeus on jollakin tavalla sellainen "pyhä asia" ja siis jo sen "pyhytensäkin" vuoksi säilytettävä "loukkaamattomana." He selittävät, että niin pienet kuin suuretkin liikelaitokset ollessa yksityisen johdon ja silmälläpidon alaisena, saavat menestyäkseen tarkemman johdon ja siten ovat ja kykenevät olemaan enemmän hyödyksi yhteiskunnalle. Sanovatpa vielä ettei mikään toinen järjestelmä kykenenisi niitä viemään mihinkään muuhun kuin perikatsoon.

Vapaan porvarillisen kilpailun aikakausi on jakanut kuitenkin ihmiset kahdenlaiseen taloudelliseen asemaan ja on vielä palkkioksi valanut yksityisestä omistuksesta eräänlaisen "epäjumalan." Porvarillinen lainsäädäntö, "moraali" ja pyrkimykset eivät tunnusta mitään muita yhteiskuntaetuja paitsi ne, mitkä ensiksiin lujittavat ja toiseksi hyödyttävät yksityistä omistusoikeutta.

Tosiasia kuitenkin on, että kaikessa siinä, missä valtioiden ja yhteiskuntain olemassaolon ja tehokkaan toiminnan säilyttäminen ja kehittäminen tulee kireäksi asiaksi, silloin täydytään hyljätä yksityisen omistusoikeuden epäjumalat itse kapitalistienkin taholta. Tämän opetuksen ja todisteen olemme saaneet aivan nyt viime vuosien aikana.

Yksityisetujen järjestelmä on osottautunut aivan kykenemättömäksi vastaamaan kasvavien yhteiskuntien ja valtioiden tehtäviä.

(Jatkoa toisella sivulla)

VALLANKUMOUS

Kuinka kauan vielä kansojen syvät rivit uinuvat leväperäisyyden ja välinpitämättömyyden unta?

Kuinka kauan vielä kestää enenehkin kansat murtavat tuhatvuotiset kahleensa?

Kuinka kauan vielä kestää enenkuin ihmiset lakkaavat olemasta orjia ja mestareita ja tulevat yhdeksi suureksi veljeskunnaksi?

Vastaus näihin kysymyksiin on ehkä juuri parhaillaan syntymässä.

Kahleorjat jo muinoin huokasivat näin, mutta tyytyivät kuitenkin uskomaan tulevan elämän onneen ja vapauteen.

Maaorjatkin huokailivat, toivoen vapautustaan, mutta tyytyivät kuitenkin pieniin maatilakuihin ja palkkaorjuuden "vapauteen".

Palkkaorjat kautta mailman ovat jo vuosikymmeniä yrittäneet kohottaa voimakasta nyrkkiään kapitalismin valtamuuria kohden ja kapitalismi koettaa murtaa palkkaorjalauman nousevaa voimaa ja joukkotahtoa väkivalloin verisin ja kavalin keinoin, onnistumatta kuitenkin muuta kuin lyhyen aikaa.

Mailman teollisuutta, tuotantoa ja edistystä luova työväenluokka alkaa jo käsittämään voimansa suuruuden ja tärkeiden eikä enään tyydy kahleorjain tavoin taivasosuuksiin, eikä turveorjain tavoin tyhjiin lupauksiin ja almuihin. Tämä palkkaorjain joukko ajattelee, se jo aavistaa että sen valtavan yhteistahdon ja yhteistoiminnan edessä ei harvainvalta voi kestää.

Sen vapauden valtava kaipuu sen mahtinsa aavistus ja oikeuksiensa vaatimukset kuuluvat jo idän kaukaisilta ääriiltä kauslänne maille. Se on kuulunut hajanaisena, silloin tällöin ilmi puhkeavana kapinan kuohahduksesta — vaan se on aina tyyntynyt. Nyt se jo kuuluu valtavana kohinana kuin rajumyrskyn tulo. Uhmamieliset, korskeat valtijaat kuuntelevat vapisevin sydämin sen kohinaa. He kuulevat sen kohinan muuttuvan joukkojen askelten kauksi — askelten, joiden lukumäärä kasvaa ja joiden kaiku kovenee.

Tyrannit ja riistäjät aavistavat proletariaatin jättiläisarmeijan lähteneen liikkeelle ja rientävän kiireisin askelin heidän valtaansa hävittämään.

"Vallankumous!" kuuluu kauskaus kautta mailman. Ja tuntuu kuin ilma olisi täynnä voimakasta sähköä, joka purkaa tuliset liekkinsä millä hetkellä tahansa.

"Vallankumous!" huudahtavat himmeäkatseiset vanhukset ja leikkivät lapsetkin, sillä sen henki ja sen nimi on ilmassa.

"Vallankumous!" huudahtavat

kaikki pimeyden ja vääryyden valtojen tukijat ja rientävät julistamaan jotakin uutta oppia, jonka varjossa vallankumouksen aate särkyisi ja haihtuisi.

Mutta aate, joka lapsiaan poivellen puigstaviä äitienkin miellet valtaa ja heidät vallanpitäjiään saattaa pelkäämättä uhmaamaan; aate, joka jo tulikirjaimin hehkuu lasten mielissä; aate, jonka edestä miehuus panee elämänsä alttiiksi ja jonka edestä nuorukaiset tahtovat hurmeensa lahjottaa, ei haihdu eikä häviä viisaastikaan Jaadittujen salakavalien väkivallan varjoihin. Aate, joka jo äidin maidossa ja kehtolauluissa imeytyy nousevan sukupolven sieluihin ja ruumiisiin, ei kuole, vaikka vääryyden ja pimeyden valtojen kamalimmat peikot mustilla siivillään koko mailman varjostaisivat. Aate, joka hävittää sorrettujen mielestä jumalien ja tyrannien pelon ja orjanhengen ja luo niiden tilalle vapaan, pelkäämättömän hengen, joka antaa rohkeutta uhmata niitä, joiden edessä ennen madeltiin ja joka antaa uskalluksen kukistaa niiden valta, jotka ennen rautanyrkein hallitsivat; — se aate ei kuole vankikomeroihin, lakipykäläin eikä verivirtoihin. Se on kansojen pohjakerroksissa elävä voima, mahtava voima, mahtavampi kuin luonnon voimat. Se on sorrettujen sielua, henkeä ja ruumista, se on heistä erottamaton osa ja elää niin kauan kuin hekin elävät.

Kun miljoonaisten palkkaorjain jättiläisjoukko nousee elämän syvyyksistä, se nousee kuin syvyydessä syntynyt hyökyaalto, joka täyteen voimaansa päästen, pyyhkäisee ja murtaa kaikki tiellään olevat esteet.

Sen nousevan hyökyaallon kasvava jyrinä jo kuuluu kautta kaiken mailman. Proletariaatin vallankumouksellisen armeijan tahdikkaiden, varmojen ja nopeiden askelten töminästä pian vaahaalee koko mailma, ja sen kumouslaulujen tuliset säveleet pian ilmaa väräyttelee.

— Hylätessään naisten äänioikeusvaatimuksen täytti senaatti vain erään historiallisen tehtävänsä.

"Inhimillisen myötätuntoisuuden voimakkain side ulkopuolelta perhesuhteita tulisi olla se, joka yhdistäisi kaikkien kansojen työläiset, huolimatta kieltäi rotuerovaisuuksista." — Lincoln.

Saksalaisessa vallihaudassa.

"Uskotko sinä perinnöllisyyteen?"

"Tietysti."

"No, selittäpä sitten kuinka se on kun isäni kuoli liikaravinnosta ja minä kuolen nälkään."

Luokkien välinen taistelu kautta historian

(Otteita Debsin entisistä puheista.)

Luokkataistelua on ollut jo ihmisrodun varhaisemmilta ajoilta asti. Kaikkien aikojen yhteiskunnissa, sekä muinaisissa, että nykyisissä, on työväenluokka ollut riistetty, sorrettu ja orjuutettu.

Sivistys on tehnyt työväenluokalle vähän muuta kuin, että se on muuttanut orjuuden ja riistännän muotoja.

Työväenluokka on aina ollut kaikkien yhteiskuntarakenteiden niskahirsi, kuten se nykyäänkin on, ja tulee niin aina olemaankin, kunnes luokkien välinen taistelu loppuu luokkien hävitykseen ja vapaan yhteiskuntamuodon tuloon.

Vallanalaisuudessa ollut riistetty työväenluokka, joko kahleorjina, maaorjia tai palkkaorjina ollessaan, on aina, joko väistomaisesti tai tietämättänsä kapiinoinut sortajiansa vastaan.

Kautta vuosisatojen ovat orjuutetut työläiset kulkeneet hitaasti, mutta varmasti lopullista vapautustaan kohti.

Sosialistipuolue kutsuu kaikkia riistettyjä luokkia, työläisiä kaikilta työ- ja ammattialoilta kaikilta rehellisiltä toimialoilta kaikkein vaatimattomimpien sekä kaikkein korkeinta taitoa kykyvien ammattien aloilta heidän oman, yhteisen lippunsa alle lopettamaan luokkien välinen raa-ka taistelu, vallottamalla kapitalistinen yhteiskunta; ottamalla haltuunsa kaikki tuotantolaitokset; hävittämällä palkkaorjuuden ja perustamalla yhteistoiminnallisen tasavallan.

Ensimmäinen askel tähän suuntaan on, että työläiset katkasevat kaikki suhteensa kapitalistipuolueiden kanssa.

Ne puolueet ovat aivan yhtäläiset ja minä toivoisin heidän jyrkimmän puoluelaisensa selittävä, mikä ero niiden suhteella on työväenluokkaan.

Republikaani- ja demokraattipuolue ovat yhtäläisesti kapitalistipuolueita, eroten ainoastaan siinä, että edustavat eri kapitalistiryhmiä. Muuten niillä on samanlaiset periaatteet, vaikka eri värien alla; ne ovat yhtä mädäntyneet ja samanlaisia kapitalin palvelijoita ja työväenluokan vihollisia.

Tietämätön työläinen, joka kannattaa kumpaa hyvänsä näistä puolueista, takoo omia kahleittansa ja on tietämättänsä oman kurjuutensa aiheuttaja. Hänet täytyy saada ajattelemaan ja toimimaan niiden työläistöverien lailla, jotka kannattavat hänen luokkansa puoluetta. Tämä kasvatustyö onkin sosialistipuolueen suuri ja tärkeä tehtävä.

Tietämättömyys on sosialismin suurin vihollinen. Kapitalistipuolueet tietävät tämän ja käyttävät kaikki keinonsa estääkseen työläiset näkemästä totuutta.